

Tarık Tufan, 1973'te İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'nden mezun olduktan sonra üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nde yaptı. Marmara Üniversitesi Orta Doğu ve İslam Ülkeleri Araştırmaları Enstitüsü'nde Sosyoloji alanında yüksek lisansını tamamladı. Radyo ve televizyonlarda kültür-sanat alanında programlar gerçekleştirdi. İlk kitabı *Kekeme Çocuklar Korosu* 2000'de yayımlandı. Ardından *Kraliçenin Pireleri* (2002), *Ve Sen Kuş Olur Gidersin* (2004), *Hayal Meyal* (2007), *Bir Adam Girdi Şehre Koşarak* (2010), *Şanzelize Düğün Salonu* (2015), *Beni Onlara Verme* (2017), *Düşerken* (2018), *Kaybolan* (2020), *Geç Kalan* (2021) ve *Âşıklara Yer Yok* (2023) yayımlandı. Romanlarının yanı sıra belgesel ve kurmaca film senaryoları yazmaya devam eden Tufan, *Uzak İhtimal* filmiyle 2009'da İstanbul Film Festivali'nde, *Yozgat Blues* filmiyle 2013'te Adana Altın Koza Film Festivali'nde "En İyi Senaryo" ödülleri kazandı. Yazdıkları çeşitli dillere çevrildi. Edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlanıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Âşıklara Yer Yok
Ve Sen Kuş Olur Gidersin
Şanzelize Düğün Salonu
Kraliçenin Pireleri
Hayal Meyal
Kaybolan
Beni Onlara Verme
Bir Adam Girdi Şehre Koşarak
Geç Kalan
Kekeme Çocuklar Korusu
Düşerken

GECE AÇAN ÇİÇEKLER

Yazan: Tarık Tufan
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6162-99-0
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Yazar fotoğrafı: Muhsin Akgün
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gece Açan Çiçekler

Tarık Tufan

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Güneş kararıyor gibiydi; öyle ki, ağıladıklarını düşündüren
bir renge bürünüyordu yıldızlar; kuşlar havada ölüp
yere düşüyorlar, müthiş depremler oluyordu sanki.”

Yeni Hayat – Dante Alighieri

“Şunu bil ki gece gebedir.
Bir gecenin ise, ne kadar uzun olursa olsun,
karanlığı sonuna kadar sürmez!”

Şehname – Fırdevsi

Prolog

İstanbul'da o sabah kıyametin en büyük alameti zuhur etti ve batıdan kızıl bir güneş doğdu.

Şark masallarından kalma habis karanlık henüz gök kubbeyi terk etmemişti. Şehrin büyük bir patlamayla titremesinin ardından göğe yükselen dev alev topu, ortalığı ölüm kırmızısına boyadı. Her zamanki gibi doğudan değil de bu kez şehrin batısından yükselen kızıl güneşi dehşet ve şaşkınlıkla fark eden insanlar, kulakları sağır eden, arzı ve semayı titreten gürültüyü, kıyamet meleği İsrail'in Sûr'a üflemesine yordu.

İki gecedir Boğaziçi'ni esir alan, denizin sularını kabartan ve bir türlü dinmek bilmeyen fırtına; kara ciltli, küf kokulu, sararmış sayfalı, kalın kitaplarda bahsedilen, ihtiyar bilgelerin korkudan kısık sesle anlattığı, batıdan esen helak edici, şer yüklü Debur rüzgârının habercisiydi belki de. Şehrin sokaklarını, ısıltılı caddelerini sanki uğursuz baykuşlar istila etmişti; tünedikleri tenhalarda çığlıklar kopararak kötü kaderi çağırıyorlardı. Alametleri nice zamandır artarak zuhur eden kıyametin nihayet koptuğuna kanaat getirenler, pişmanlık ve ürperti dolu yakarışlarla, son bir umutla secdeye kapandılar. Herkesin dilini lâl eden, yüreğini sarsan kıyamet, şehri saran dev ve çirkin binaların arasında en soğuk yüzüyle dolanıp duruyor, insanlığın sonunun geldiğini cümle âleme ilan ediyordu.

Aslına bakılırsa kıyamet meleği epey gecikmişti, çünkü insan kendi cehennemini çoktan yaratmıştı. Hatta ahali kendi başına kalsa, yıkım, çürüme ve ceza çok daha çetin olacaktı. Yüreği has-

sas, kalbi incelikli insanlar, her an bir azabın içindeydiler. Her lodosta şehri baştan başa saran ağır kokuya kimsenin aldırış etmemesinin tek bir sebebi vardı: Çürük kokusu insanlardan geliyordu.

İnsanları endişelendiren, üzüntüye boğan günahkâr olmaları değil, başkalarının kendilerinden daha iyi, daha masum olma ihtimaliydi; şehrin kötülerle dolu olduğunu düşünmek onları rahatlatıyor, teselli veriyordu. Maria Magdalena'yı taşıyarak öldürmek isteyen kalabalık, karşılına geçip de "Günahsız olan ilk taşı atsin!" diye haykıran Nasıralı İsa'yı yok etmeyi daha o an kafasına koymuştu. İsa'yı çarmıha sürükleyen asıl sebep kötülerin önüne dikilip masumiyetin ölümünü ilan etmesiydi.

Dördüncü Mustafa devrinde, "Kıyamet Risalesi" eseri üzerine çalışırken İstanbul'a seyahat eden, kadim şehirlerde insanlığın nihai yok oluşunun izini süren Portekizli bilge ihtiyar Fransisken Rahip Alfonso; Kudüs'ten sonra geldiği Dersaadet'te, Ayasofya'nın ve Süleymaniye'nin dehlizlerinde dolanırken, karşılaştığı alimlerle, meczuplarla ve vakanüvislerle yaptığı konuşmalarda sarsıcı bir hakikat keşfetti:

İstanbul'da her yüzyılda bir kuvvetli ve keskin alametler zuhur ediyordu. Gerçi hicretin bininci yılında beklenen kıyamet kopmamıştı ama birkaç yüzyıl sonra Konstantiniyye yeni bir alametinin endişesine düşmüştü. Yaşanan kuvvetli zelzelede Eyüp Sultan Mezarlığı bir uçtan diğer uca kadar yarılmış, toprağın altı üste gelmişti. Mezarlarından kurtulup gün yüzüne çıkan ölülerin ruhları gulyabaniler suretinde sokaklarda, camilerde, tekke-lerde görünüyordu. Şehri, zebaniler, umacılar, hortlaklar, ecinniler sarmıştı. Bu fısıltıların yayılması halkı paniğe sürüklemiş ve o dönem şehrin muharrirleri, meddahları her yerde gulyabani hikâyeleri anlatmaya başlamıştı.

Beklenen kıyamet kopmadı. Bu kez İsa'nın doğumundan tam iki bin yirmi beş yıl sonra İstanbul'da yaşayanlar tuhaf bir güne

uyandı. Halide Paşagil, tarihi konakların birer birer yıkılıp otellere, gökdelenlere dönüştüğü modern zamanlarda, İstanbul'un bozasıyla meşhur Vefa semtinde ayakta kalmayı başarmış, içinde aynı ailenin kuşaklar boyu hayat sürdürdüğü tek ahşap konağın penceresinden bakarken bunları düşündü.

İstanbul böyle bir günü, en son yüz yılı geçkin bir zaman evvel yaşamıştı. Osmanlı'da Abdülhamid henüz yeni azledilmiş, Meşrutiyet ilan edilmişken; Aksaray'da görkemli kubbelerin arasına serpiştirilmiş, yıkılmamak için sırt sırta vermiş yoksul evlerinde yaşayan Derviş Ali de kapatıldığı zindanın dar penceresinden, ufka yükselen alevlere bakarken aynı şeyleri düşünüyordu. İstanbul'u küle çeviren yangının dumanları genzini yakacak kadar yaklaşmıştı.

Hem Halide hem Derviş Ali kendi hikâyesini anlatmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Şehirde süregelen tuhaflıkları ve garip keşmekeşi talihsiz alınyazılarına, hayatlarındaki uğursuzluklara yordular. Ruhlarını sarmalayan ıstıraplara yenilmişlerdi, dışarıda olup bitenlerle ilgilenecek halde değillerdi. Talihsiz alınyazılarının sırrını çözebilmek için vakitleri kalmamıştı; ikisi de son gecelerini yaşıyordu, aralarında yüz yılı aşan bir uzaklık vardı ve üstelik bu dipsiz bucaksız boşlukta onları birbirine bağlayan kaderin ne olduğundan habersizdiler. Cellatlarıyla yüzleşmenin kaçınılmaz olduğunun farkındaydılar.

Hapsoldükleri yerde gözlerini kapıya dikmiş son bir umutla birilerinin gelmesini bekliyorlardı. İstirap yüklü ruhlarının tek kurtuluşu buydu. Hayatlarının o en uzun gecesinde hikâyelerini anlatmayı seçtiler. Çünkü insan ölünce bedeni çürür, geriye yalnız hikâyesi kalır ve bütün hikâyeler gece anlatılır.

Neden Ben?

Her şeyi anlayabilmenin tek yolu kendini yok etmektir, gerçek varoluş budur ve ben tam da bu eşikte duruyorum.

Seneler evvel sahaftan aldığım eski bir aşk romanının kapağını açar açmaz karşıma çıkan sayfada koyu kırmızı mürekkeple bu cümle yazılıydı. Güçlkle okunan el yazısı, sanki histeri halindeki birinin titrek ellerinden çıkmış, kitabın sararmış sayfasına kan lekesi gibi yayılmıştı.

O gün tezgâhta yığılı duran romanların başında uzun zaman geçirmiştim. Kapakları yıpranmış, toza bulanmış kitapların arasında aradığımı bulamamanın hayal kırıklığıyla rastgele birini seçtim. Ne yazarını tanıyordum ne biri bana bu kitabı önermişti ne de arka kapağında yazılanlar ilgimi çekmişti. Tezgâhtaki kitapları bu kadar eşeledikten sonra elim boş çıkmak istememişim.

Seçtiğim kitabı uzattığım yaşlı sahaf, griye çalan solgun gözlerini gözlerime dikmiş ve “Bu kitabı almak istediğinize emin misiniz?” diye sormuştu. Garipsemişim. Elimdeki kitapla bir anlığına duraksadım. Bana sanki “bu kitabı alma” demek istemişti de kadere müdahale etmekten korkmuştu. Kısa bir tereddüdün ardından “Evet, okumak istiyorum” diye karşılık verdim. Belki vazgeçecektim ama yaşlı sahafın tavrı merakımı artırmıştı. Bilmediği bir şey mi vardı? O da okumuş muydu kırmızı mürekkepli satırı? Kitabı sahaf dükkânına kimin getirip bıraktığını biliyor muydu? Kader bazen insana bir kitapla, bir sahafın ani suskunluğuyla konuşur; ama o sesi duymak yıllarınızı alır. Yaşlı sahaf

belki kendince sezgilerle kadere müdahale etmeye çalıştıysa da bu tavrı beni kitaba daha çok bağladı. Ne gariptir ki yazarın anlattığı hikâyeyi neredeyse hiç hatırlamıyorum. Sadece ilk sayfada yazılan cümle hafızamda kazılı duruyor.

O sıralar hayatımdaki pek çok şeye anlam vermekte güçlük çekiyordum; en yakınımıdaki insanlar bile sanki başka dünyalara ait, anlamadığım bir dilde konuşuyordu. Bu karmaşanın içinde hayatla boğuşurken kitapta karşılaştığım kelimelerin bana gaptan gönderilmiş bir işaret olduğuna inanıp anlamları üzerine uzun uzun düşünmüştüm. Büyülenmiş gibiydim, kelimeler gece gündüz kafamdan çıkmıyordu, hiç tanımadığım birisi bana zamanın ötesinden tek satırlık bir mektup yollamıştı. Kendini yok etmek. Yokluk. İnce uçlu dolmakaleminden sızan kırmızı mürekkep rüyalarımın giriyor, rüyalarımı tekinsiz kızıl renge boyuyordu. Hayatımın neredeyse tek amacı bu cümlede gizlenmiş şifreyi çözebilmekten ibaretti. Yazgım beni bilmediğim diyarlara doğru sürüklüyordu. Kendini yok etmek. Her şeyi anlayabilmek.

Bazı günler saatlerce gözümü kırpmadan kitabın kapağında ki resimde birbirlerini baygın ve âşık gözlerle süzen, Amerikalı sinema artistlerine benzeyen, mercan kırmızısı elbiseli, simsiyah saçlı, yeşil gözlü kadına ve gri takım elbiseli, mavi gözlü, sarı saçlı adama bakıp durdum. Onlar benden habersizdi, birbirlerinden başkasını görmüyorlardı. Israrla bir ipucu bulmaya çalışıyordum. Cümleyi yazan kişinin benim yaşlarımda bir kadın olduğunu hayal ettim ve hayalimde ona yakıştırdığım bir yüz çizdim. Hayal dünyam uzak ve yabancı yüzlerle doluydu. Böylesini daha güvenilir buluyordum. Dert ortağım gibi ona içimi dökmeye başladım.

Sonunda kaderin hoyrat ve güçlü elleri en zayıf yerimden kısıvrak yakaladı ve kendimi o kitabın esrarengiz sahibinin durduğu eşikte buldum. Her şeyin gerçekliğini sorgulama eşiği. Kendi varlığına yabancılaşma eşiği. Hayatın bulantı eşiği. İçimdeki yal-

nızlık hissi, karşıma çıkan her şeyi yok ediyor, zamanla geçeceği, hafifleyeceği yerde gittikçe güçlenerek hayatımı çepeçevre kuşatıyordu. Kafamı nereye çevirsem yalnızlığımın yüz yüze geliyordum. Sık ve kara ağaçlarla dolu bir yalnızlık ormanı. Anladım ki bu dünyanın tek hakikati insanın yalnızlığıdır, ötesini anlamaya çalışanların kalbinde sadece yorgunluk kalır. Didişmeyi bıraktım ve teslim oldum. Ne kadar küçük düşürücü de olsa kendime yenildiğimi kabul ettim. Yalnızlık insanın bu dünyada ödediği ağır bedeldir. Cehennemin bu dünya olduğuna inanmışım, kalbim hayal kırıklıkları ve yıkıntılarla doluydu.

Tuhaf! Ben Halide Paşagil, aradan geçen yılların ardından bu sabah yine o eşikte duruyor gibiyim. On altı yıl önce durduğum eşikte. Tek bir fark var, artık genç bir kadın değilim. Üstelik şimdi bütün korkularımın arınmış bir halde, hayatla ölüm arasında kimsenin bilmediği ıssız bir aralıkta yaşıyorum ve o küçük boşlukta unutulmaktan şikâyet etmeyi çoktan bıraktım. Ezberlediğim roller hafızamdan çoktan silindi. Kelimelerini yitirmiş dargınlıklarla doluyum. Beni yıkabilecek ne kaldı ki bu dünyada? Yarım kalmış bir aşkı, kırık, paramparça bir aşkı yaşadım; sevdiğim adam kalbimi yaralayabileceği en hoyrat, en alçaltıcı ayrılık hikâyesiyle uzaklaştı hayatımdan. Dargınlığım kaldı bir tek; anneme, babama, kardeşlerime, beni sevdiğine inandıklarına, çekip gidenlere. Çekip gidenlere en çok. Aslında hayata. Hayatıma.

Henüz gün ağarmamışken şehirdekiler korkunç bir patlamayla uyandığında ben Vefa'daki eski ahşap konağımızda, her anına uykusuzluk bulaşmış gecelerimden birinin daha sonundaydım. Kopan gürültü öylesine şiddetliydi ki ağzımdan sadece "Eyvah!" kelimesi çıkabildi. Hemen pencereye koştum. Evlerin ışıkları birer birer yanarken, karanlıkta ölgün sarı renkli delikler açılıyordu.

Çaresizlik kokan haykırımlar sokakta yankılanmadan hemen evvel, köhne konağımızın giriş katında bütün geceyi geçirdiğim salonda, vişneçürüğü kadife koltukta oturmuş, radyoda her sa-

bah beşte başlayan klasik müzik programını dinliyordum. Konağın yorgun pencereleri patlamanın etkisiyle öylesine titredi ki camların parçalanmamalarına şaşırdım. Tam bu sırada elektrikler kesildi, zifiri karanlık sokağı bir uçtan diğer uca ele geçirdi. Pakize Anneannemizden kalma, sık sık öksürüğü andıran cızırtılara boğulan emektar Orion radyo, Ludvig Van Beethoven'ın Yedinci Senfoni'si allegretto bölümündeyken susuverdi. Bir hüznün en vakur, en masum ve en yalın sesi yarıda kaldı, suskunluğumuz birbirine dolandı.

“İnsanda neşe hissi uyandıran bölümlerine bakmayın, Beethoven bu senfoniye bir yas döneminde bestelemiş” demişti programı sunan kadın. Sevdığı birinin intiharının hemen ardından belki; yahut bir aşk acısının, bir ayrılığın ertesinde. Ayrılığın yası, ölümün yasından uzundur. Ruhunu esir eden ve kulaklarını gitgide sağırлаştıran dünya acısıyla baş edebilmenin yolunu arıyordu Beethoven. Yıpranmış defterinin sarıya çalan sayfalarını dolduran, notalar değil kalbinden saçılan kıvılcımlardı. Bazı şarkıların notaları, insanın çektiği acılardır.

“Kıyametin bir müziği olsaydı keşke” dedim kendi kendime; gökyüzü üzerimize yıkılırken ve biz tam ortasından bir mezar gibi açılan toprağın içine yuvarlanırken gözlerimizi kapatıp ölümün şiddetinden biraz olsun kaçabilmek için kendimizi müziğe bırakırdık. Hiçliğimizin bir değeri varsa onu görkemli bir şarkıyla taçlandırırdık. Belki hepimizin ayrı ayrı veda şarkıları olurdu; kimisi hüznü kimisi neşeli, gururlu, umursamaz yahut kırgınlıklarla kaplı. Oturduğum koltuktan kalkıp üst kata çıkan merdivenleri aheste adımlarla tırmanırken daracık, tekdüze dünyamda Yedinci Senfoni'yi kıyametin müziği olarak ilan ettim.

Şehrin her tarafından ambulans, polis ve itfaiye arabalarının siren sesleri yükseliyordu, ortalık mahşer yerine dönmüştü. Kala-balığın uğultusu lanetli bir çekirge sürüsünü andırıyordu. İnsan böyle anlarda güvende kalabilmek için sokak lambasının aydınlı-

ğını arar. Son ışığın sönmüvermesi her şeyin daha da kötüye gideceğinin işaretiydi. Körleştiren bir karanlık. Tehditkâr. Ben en çok sokak lambası söndüğünde korkarım.

Bir an, yoksa rüyada mıyım diye sordum kendime. Bir anlığına yaşadığım şaşkınlık ve heyecan çok geçmeden yerini kayıtsızlığa bıraktı. Rüyada değilim. On altı yıldır hiç rüya görmedim. Bazen gözlerimi kapar ve bir rüyaya dalmak istercesine hayaller kurarım ama hiçbir hayal, rüyanın yerini tutamaz. Hayal, bir denize bakmaksa rüya o denizin içine girmektir; serin suyu teninde hissetmek, dudaklarındaki tuz diline değdiğinde mayhoş bir tat bırakmasıdır. Rüya hayat kadar gerçek olduğundan rüyalarını yitirmek ruhunun bir parçasının öldüğüne işarettir.

Evlerinden yarı çıplak halde kapı önüne fırlayanlar, yardım dilenircesine sağa sola bakınıyorlardı. Kendi aralarında korku ve telaş içinde bütün bunların sebebinin savaş mı deprem mi yoksa bambaşka bir şey mi olduğunu tartışıyorlar, bir yandan da haber bültenlerinden gerçeği sorguluyorlardı. Bilinçaltılarının karanlık odalarına yerleşen korkular yüreklerini daraltıyordu. Neredeyse on şehri yıkıp geçen büyük depremin üzerinden henüz birkaç hafta geçmişti; binlerce insanın cansız bedeni hâlâ enkazın altında, ölümün dar ve karanlık koridorunda sevdikleriyle vedalaşmayı bekliyordu. Bu yüzden herkesin aklına ilk gelen deprem oldu. Kaynağı muallak endişeler, kulaktan kulağa yayılan ve insan havsalasının en marazi dehlizlerinden dökülen dehşet sahneleriyle dolu söylentiler, müphem düşmanlar, şehri adım adım işgale devam ediyordu.

Birkaç acılı kadının bile ahı tutsa bu şehir yerle bir olur. Başlarına geleceklerden habersiz kendi cellatlarıyla mutlu fotoğraflar çektiren yaralı kadınların intizarı bu şehri kıyametten beter sarsar, diye geçti içimden. Acı çeken kadınlar. Şehrin kıyameti. Dışarıda olup bitenleri daha fazla umursamaktan vazgeçip üst katta amaçsızca dolanmaya başladım. Fakat biraz can sıkıntısının

dan biraz da merakıma yenik düştüğümünden yeniden pencereye yöneldim, etrafı şöyle bir kolaçan ettim. Yüzünü seçemediğim adamların sigaralarındaki minik kor parçaları ateşböcekleri gibi mahallede bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Şehri mahşer yerine döndüren infilakın ve karanlık göğü kızıla boyayan yangının, kıyametten değil de İstanbul Boğazi'na doğru yol alan dev tankerin Sarayburnu açıklarında bir gemiyle çarpışmasından kaynaklandığı ortaya çıktı. Bazıları bunu duyunca rahat bir nefes alıp başlarını secdeden kaldırdıysa da dışarı taşan kalabalık kaza haberinin yalan olduğunu, gerçeğin halktan gizlendiğini, büyük ve esrarlı bir saldırı yaşandığını iddia etti. Bir cinnet ve delilik halinin arasında salınıyorlardı. Bütün umursamazlığıma rağmen beynime bir yılan gibi sokulan boğuk sesler, ruhuma huzursuzluk bulaştırıyordu. İki elimle kulaklarımı kapadım, bir süre bekledim. Kahverengi fısıltılar çoktan içime dolmuştu. Keşke insan, ruhunu istila eden kelimeleri kusarak dışarı atabilseydi.

Zihnimi başka şeylerle meşgul etmek için annemin odasına girdim, masif Viyana tuvalet aynasının önündeki kırmızı kadife pufa oturdum. Dağınık masada duran sedef kaplı mücevher kutusunu açtım; içindeki mercan, yeşim, turkuaz, rose renkli taşlı küpeleri sırayla kulağıma ilıştırıp aynada uzun uzun kendime bakarken annemin aynanın derinliklerinden yüzüme çarpıp boşluğa yayılan sesiyle irkildim:

“Sana hiçbir şey yakışmıyor Halide! Boşuna süslenip durma. Ne takarsan tak üzerinde güzel durmuyor. Meymenetsiz yaşlılar gibisin. Mücevherleri, kıyafetleri taşımayı bilmiyorsun.”

Gözlerim dolu dolu oldu, annemin küçümseyici sözlerine, hakir gören tavrına direnerek birkaç küpe daha denemek istedim ama güç bulamayınca aynanın önünden kalktım. Ne tuhaf, insanlar ölüyor, bedenleri toprak altında çürüyor ama seni yaralayan zehirli sesleri ölümsüzlüğe erişip hayatın boyunca kalbinde

ve kulağında kalıyor. Çünkü hiç susmuyordu annem. “Çirkin Halide!” Tiksinti duyduğu bir şeyden bahseder gibi. “Suratsız Halide!” Düşman gibi. *Sus artık. Ölü anneler kızlarını incitemez.* Elimdeki küpeyi duvara fırlattım.

Aynadan gelen sesle kavga ettiğim esnada korkunç bir patlama daha duyuldu. Annemin öfkesi kadar ürkütücüydü. Öncekinden daha şiddetli. Odaların pencereleri tekrar sarsıldı, konağın ahşap duvarları ağırlar içinde inledi. Çok şükür camlarımız düşündüğümünden sağlandı, hepsi yerli yerindeydi. En korktuğum andı, çünkü pencereleri tamir ettirecek gücüm yoktu. Eski bir konağın ölümü, belini büken yıllardan ziyade, kırılan camlarla başladı; pencerelerin kırık camlarından içeri sızan habis rüzgârlar evde hayat namına ne varsa sürükler götürür. Kırık pencereler. Kör kalmış evler.

Şehirde hiç kimse gerçekte ne yaşandığını bilmiyordu. Civardaki evlerden yükselen çocuk ağlamaları (belki de yetişkinlerdi) odamdan bile duyulacak kadar yakınlaşmıştı. Anlaşılan herkes yüreği ağzında yeni bir patlama bekliyordu. Olay acaba ne kadar yakınımızdaydı?

“Bütün musibetleri üzerimize çekiyorsun Halide!” *Anne yalvarırım sus artık. “Uğursuzsun sen Halide! Ailemize de bulaştırdın.” Ben yapmadım Anne.*

Gün iyice ağardığında mesele biraz daha anlaşıldı. Havadan, karadan, denizden çekilen videolarda dev tankerin ateş topuna döndüğü, göğü, kıızılla koyu gri arası bir dumanın kapladığı; kara, cıvık bir örtünün (petrol sızıntısı olduğu aşikârdı) Boğaz’ın turkuaz sularının üzerinde sinsice yayıldığı görülüyordu. Hadisenin vahameti bütün çıplaklığıyla önümüzdeydi, devasa bir felaketin içindeydik. Dünyanın büyük haber ajansları gözlerini İstanbul’a dikmişti.

Şarkıların, romanların öve öve bitiremediği o masalsı, güzelim Boğaziçi, şimdi cehennemi andırıyordu; şehir bir kâbusa

gözlerini açmıştı, sinir bozucu siren sesleri susmuyor, tehlikeyi sezen kuşların ve köpeklerin çığlıkları dinmek bilmiyordu. Kaos her yeri ele geçirmişti, bir ruhsal karmaşaya tutulmuştu herkes, beklemek korkuyu büyütüyordu, sanki kalabalıkları yatıştırabilecek tek şey akla gelen en kötü senaryonun bir an evvel gerçekleşmesiydi. Bazı insanlar böyledir, bir musibetin en küçük ihtimali bile beyinlerini kemirir durur, sürekli huzursuz eder. Zaman bir ilmek gibi boğazlarını sıkarak, bu yüzden her acıyı göze alır ve ne olacaksa hemen olsun bitsin isterler. Ben hayatımda o ihtimalin yarattığı huzursuzluğa bir kez teslim olmuş, bu dünyaya tahammülüm tükenince hiçliği tercih etmiştim.

“Sen bu aileyi paramparça ettin Halide!” Yalan söylüyorsun anne. Bu aile bildim bileli paramparçaydı. Sen parçaladın, kafanda kurup durduğun hastalıklı kuruntular, geçmişin hayaletleri parçaladı. Babam parçaladı, elbirliğiyle darmadağın ettiniz hayatlarımızı.

İkinci patlamanın üzerinden bir saatten fazla geçmişti. Mahalledeki evlere arkası sepetli motosikletinde damacana su taşıyan adam; işe gitmek için arabasıyla yola çıkanları, zamanın ötesinden gelen bir ulak gibi kan ter içinde ve delirmişçesine büyük felaketten haberdar etti: Bütün yollar kapalıydı, vapurlar, uçaklar bile çalışmıyordu, dışarıda hayat durmuştu, bir sürü insan ölmüştü, kimse evden çıkmamalıydı, olay gemi kazasından ibaret değildi, garip şeyler oluyordu. Korku ve heyecandan kelimeleri yuta yuta konuştu ama musibet yarım yamalak sözlerin arasından bile belli ediyordu kendini. Geldiği gibi gözden kaybolan ulak, ardında cevaplardan ziyade kafa karıştırıcı sorular bıraktı: Gerçekten bu bir kaza mıydı yoksa şehirde esrarengiz olaylar mı dönüyordu?

Cevapsız sorular havada uçuşurken bir başka iddia ortalığı daha da karıştırdı. İki gündür İstanbul’u teslim alan fırtına güçlenecek, alev topuna dönmüş dev tanker şiddetli rüzgârlar yüzünden kontrolsüz şekilde sürüklenecekti. Boğaz’ın herhangi bir

yerinde karaya çarpma ihtimali binlerce insanın hayatını tehdit ediyordu. Süratle yayılan dedikodular, şehrin önümüzdeki günlerde uykusuz ve tedirgin geceler geçireceği anlamına geliyordu.

Odamın penceresinden, gökyüzünde asılı duran cehennem bulutuna uzun uzun baktım. Denizden yükselen acımasız bir el, göğün mavi göğsünü kızıl kara bir hançerle deşiyordu. Göğün iniltisini duyar gibi oldum. Belki gök, o hançeri kendi elleriyle kalbine sokmuştu. Kıyamet, dünyanın kederinden mavisi solan gökyüzünün intiharıdır.

Vefa'da yılların yılgınlığıyla hafif öne eğilmiş bir konağın üst katındaki odamdan yalnız başıma dışarıyı seyrederken şunu düşündüm: Herkesin aksine ben kıyametin kopmasını tercih ederdim. Hayatın sona ermesini. Dünyanın altüst olmasını, yeryüzünden silinip gitmeyi. İçinde yaşam izi barındıran ne varsa sonsuzluğun kuyusuna ebediyen gömülüp gitmesini dilerdim. Peki neden şimdi hikâyemi anlatıyorum? Son bir umut. Bir veda şarkısı belki.

Ruhumun bu uğursuz konakta hapsolmasının üzerinden on altı koca yıl geçti. Olabildiğince uzaklara gitmeyi ve bir daha asla geri dönmeyi hayal ederken on altı yıldır her gece, kırılmış, küskün ruhumu görünmez parmaklıklarla örülü bu kafesten çekip kurtarmaya çalışıyorum. Her Allah'ın günü dingin bir umutsuzlukla bomboş odalarda dolanıyor, yalnızlığın daha evvel kimse-nin karşılaşmadığı yüzüyle karşılaşıyorum. Yalnızlık her gün yeni çehrelerle, yeni sızılarla kendini çoğaltıyor. Öyle ki, saf ve gerçek yalnızlığı bu dünyada ilk ben keşfetmişim gibi hissediyorum.

Patlamadan korkanlar yanılıyor, kıyametin en büyük ve en güçlü alameti sağır edici sessizliktir. Her şeyin susması, yok oluşun başlangıcıdır.

Aslında bugün benim için çok özel bir gün, konağa misafirlerim gelecek. Yıllardır bu anı bekliyorum. Kadere bak! Ne zaman bir şeyi bu kadar çok istesem muhakkak bir aksilik çıkar. Bu

uğursuz konak yüzünden hevesim kursağımda kalır. Ne olursa olsun umudumu kaybetmeyeceğim. Bütün bu hengâmeye, gü-rültüye, karmaşaya rağmen umudumu kaybetmeyeceğim. Kurtuluşum onların gelmesine bağlı.

Konakta kardeşlerimi bekliyorum. Cihangir, Zeliha ve Nihal'le seneler sonra ilk kez bir araya geleceğiz. Konak satılma-dan evvelki son buluşmamız bu. Bundan sonra birbirimizi görüp göremeyeceğimiz koca bir muamma. Kimse kimseyi arayıp sor-muyor, merak bile etmiyor; birbirimiz için endişe duyduğumuz günlerin üstünden çok zaman geçti. Soluk renkli yalanlarla, yıpranmış plastik çiçekli bahanelerle kopuşumuzun üzerini örttük. Giriş kattaki salonda, Fransız işi ejderha ayaklı maun yemek ma-sasında hep birlikte oturmaya neredeyse yirmi yıl oluyor. Belki bir parça yanılıyordum, çünkü geçip giden yıllar kurumuş son-bahar yapraklarından farksız. Pencerenin önünde oturmuş cansız yaprakların usulca dökülmelerini izliyorum. Ağaçların gözyaşla-rı akıyor. Günleri saymak beyhude, takvim yapraklarını kopar-manın bir anlamı da kalmadı.

Canfeda Konağı'nda senelerdir sonu gelmeyen talihsiz esare-time alışabilseydim, acılarım bir nebze olsun dinerdi. Ama yapamadım, hapsoldüğüm eski konaktan kurtulmayı beklerken hep aynı soru kafamı kurcalayıp durdu:

Neden ben?

